

HARLEQUIN®

King

MAYA BANKS

SÜÜTU SUUDLUSE
LUMMUSES

Maya Banks
TEMPTED BY HER INNOCENT KISS
2012

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Mari Kolk
Korrektor Inna Viires

© 2012 by Maya Banks
© 2013 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

E07259213
ISBN 978-9949-25-405-7

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja e-raamatud www.ebooks.ee

1. PEATÜKK

Iga mehe elus jõuab kätte aeg, mil ta on omadega tõeliselt sees. Devon Carter silmitses säravat teemantsõrmust sametkarbis ja möönis, et tema tund on tulnud. Ta lõi kaane kinni ja torkas karbi pintsaku rinnataskusse.

Tal oli kaks valikut: kas abielluda Ashley Copelandiga ja jõuda vastutasuks isikliku eesmärgi täitumiseni – firma liitumine Copelandi hotelliketiga, millele järgneks maailma suurima ja eksklusiivseima kuurordi rajamine –, või jätta abiellumata ja kaotada kõik.

Selles valguses ei jäänud tal tõepoolest üle muud kui ettepanek teha.

Uksehoidja avas rutakalt ukse ja Devon sööstis kodust, Manhattani kõrghoonest tänavale, kus teda ootas isiklik autojuht. Ta hingas otsustavalt sisse, istus autosse ja nad sukel-dusid liikluskeerisesse.

Täna oli tähtis õhtu. Püüdlik kurameerimine – arvukad õhtusöögid, põgusalt ja sundimatult alanud suudlused, mis muutusid aina hingematvamaks – oli päädinud tänase õhtuga. Täna õhtul pidi ta Ashley Copelandi lõplikult võrgutama ning seejärel tema kätt paluma.

Devon vangutas pead, kui olukorra jaburus talle juba sajanat korda pärale jõudis. William Copeland peab olema arulage, kui oma tütre talle sööda. Devon oli andnud endast

parima, et keelitada vanameest kosjasobitamisploaanist loobuma.

Ashley oli armas tüdruk, kuid Devon ei soovinud kellegagi abielluda. Veel mitte. Võib-olla alles viie aasta pärast. Siis valib ta endale abikaasa, saab kaks ja pool last ning kõik muu juurdekuuluva.

Ent Williamil oli teine kavatsus. Juba sestpeale, kui Devon talle lähenes, oli vanamehel kindel plaan. Ta oli rääkinud Devonile, et Ashley on äärmiselt ärikauge inimene. Neiu oli perefirma ülevõtmiseks liiga pehme südamega, lihtsameelne ja üdini sobimatu. William nägi igas peigmehekandidaadis võimalust Copelandi klanni laiendada – ja tütre kaasavara kindlatesse kättesse sokutada. Ta soovis tütrele hoolitseva mehe leida ja mingil põhjusel pidas ta Devonit ideaalseks valikuks.

Niisiis oli ta seadnud üheks tehingutingimuseks Ashley. Ja milles oli konks? Ashley ei tohtinud sellest midagi teada. Vanamees oli valmis oma tütrekaubitsema, kuid too ei võinud asjast mingil juhul haisu ninna saada. Seetõttu oli Devon sunnitud seda totakat mängu kaasa mängima. Ta krimpsutas omaenese sõnade ja teeseldud kannatlikkuse peale nägu. Ta oli aus ja otsekohene mees, nii et see jamps pani ta hambaid krigistama.

Kui neiu on osa tehingust, siis pidanuks kõik asjaosalised seda teadma, vältimaks hilisemaid arusaamatusi, haiget saamisi ja väärarusaamisi.

Ashleyle pidi jääma mulje, et tegemist on suure armastusega. Särasilmne ja pehme südamega naine eelistas veeta

aega pigem oma loomade varjupaigas kui Copelandi hotelli-
keti juhatause koosolekutel graafikute ja numbrite kallal.

Kui tõde peaks päevavalgele tulema, ei võta naine seda kergelt. Ja Devon ei saaks talle seda pahaks panna. Ta vihkas manipuleerimist ja olnuks maruvihane, kui keegi käitunuks temaga samamoodi, nagu tema käitus naisega.

„Vana lollpea,” torises ta endamisi.

Auto peatus korterelamu ees, kus elas terve Copelandi suguvõsa. William koos abikaasaga elas ülemise korruse katusekorteris, Ashley alumise korruse väiksemas korteris. Ülejäänud korterites elasid muud pereliikmed, alates nõbudest ning lõpetades tädide ja onudega.

Copelandide pere oli Devoni silmis veider. Tema oli elanud omaette juba kaheksateistkümnendast eluaastast saadik ning mäletas oma vanematest ainult manitsusi, et ta ei tohi midagi „kihva keerata”.

Tähelepanu, millega William oma lapsed üle külvas, oli Devonile võõras ja kohmetusttekitav. Seda enam, et nüüd, mil Devon plaanis Ashley naiseks võtta, kohtles William teda nagu lihast poega.

Devon ronis autost välja, kui märkas tänavale tuiskavat Ashleyt, näol lai naeratus ja silmis sära.

Mida kuradit?

Devon tõttas ligi, kulm kortsus.

„Ashley, oleksid pidanud tuppa jääma. Oleksin ise su juurde tulnud.”

Selle peale puhkes naine naerma ja tema helisev, reibas naeruhääl kajas üle liiklusmüra. Pikad blondid juuksed ei olnud täna klambriga kuklale kinnitatud nagu tavaliselt, vaid lehvisid vabalt. Ashley haaras mehel kätest, pigistas neid ja naeratas.

„No kuule, Devon, mis võiks minuga juhtuda? Alex on siinsamas ja jälgib mind pingsamalt kui paps.”

Uksehoidja Alex naeratas Ashleyle heatahtlikult nagu enamik inimesi. Kannatlikult, veidi hämmingus. Peaaegu kõik, kellega Ashley kohtus, olid tema elavusest lummatud.

Devon ohkas ja tõstis naise käed oma vöö ümber. „Oleksid võinud mind sees oodata, seal on turvalisem. Alex ei suuda sind kaitsta. Tal on muudki teha.”

Naise silmad särasid lustakalt, ta põimis käed ümber mehe kaela, ehmatades teda selle ootamatu kiindumusavaldusega.

„Selle jaoks oled mul sina, totu. Ma ei usu, et keegi saaks mulle liiga teha, kui sina oled ligidal.”

Enne kui Devon jõudis vastata, vallutas naine aplalt tema huuled. Jumala eest, sel naisel puudus igasugune enesevalitsemisoskus! Ta korraldas koduukse ees tõelise etenduse.

Sellegipoolest hakkas Devoni keha näljasele suudlusele reageerima. Naine maitstes magusalt ja pagana süütult. Devon tundis end tõelise kollina, kel on kurjad kavatsused.

Ent siis meenus talle, et Copelandi hotellikett saab viimaks ometi tema omaks – või vähemalt tekib tal selle üle sõnaõigus. Temast saab keegi, kellega arvestatakse kõikjal

maailmas. Polnud just halb saavutus poisikluti kohta, keda oli manitsetud hoiduma asju „kihva keeramast”.

Ta lükkas naise ettevaatlikult eemale ja tõreles leebelt: „See ei ole sobiv koht, Ashley. Peaksime minema. Carl ootab meid.”

Naise suunurgad vajusid alla ja tema pilk rändas Carlile, misjärel ta manas uuesti naeratuse näole ja tõttas auto poole.

Devon vangutas pead, kui naine tema autojuhti tervitas ja kõneldes elavalt kätega vehkis. Carl naeratas. Ta tõepoolest *naeratas* ning aitas Ashley autosse. Selleks ajaks kui Devon autosse istus, oli Carli tavapärane morn ilme tagasi.

Devon istus Ashley kõrvale tagaistmele ja naine pugestalle külje alla.

„Kus me täna õhtust sööme?” küsis Ashley.

„Plaanisin minna kuhugi erilisse kohta.”

Nagu arvata võiski, jäi naine meest säravate silmadega vahtima.

„Kuhu?”

Devon muigas. „Küll sa näed.”

Ta pigem adus kui kuulis naise meeleheiteohet, mille järel nägu läks veelgi rohkem naerule. Ashley kasuks rääkis tõik, et talle oli äärmiselt lihtne meele järele olla. Devon polnud harjunud naistega, kes ei lüni, mossita ega kurda, kui nende tahtmist ei täideta. Paraku olid naistel, kellega ta harilikult aega veetis, kõrged ootused. *Kallibinnalised* ootused. Ashley paistis rõõmustavat kõige üle, mida Devon talle pakkus. Devon oli kindel, et ka tema valitud sõrmus pälvib naise heakskiidu.

Ashley nihkus veelgi lähemale ja toetas pea mehe õlale. Naise spontaansed kiindumusavaldused muutsid Devoni endiselt kohmetuks. Ta ei olnud nii... avatud inimestega harjunud.

William Copelandi arvates vajas Ashley kedagi, kes mõistaks tema olemust ja lepiks sellega. Aga mille alusel ta just Devonit sobivaks pidas, oli täiesti arusaamatu.

Pärast abiellumist üritab Devon naise entusiasmi kärpida. Ashley ei võinud avatud südamega läbi elu kulgeda. Nii saab ta üksnes haiget.

Mõne minuti pärast peatas Carl auto Devoni maja ees ja ronis välja, et tagauks avada. Devon väljus esimesena ja ulatas Ashleyle abistava käe.

Naise kulm tõmbus mõtlikult kipra, kui ta hoonet silmitses.

„See on sinu kodu.”

Devon kihistas ilmselge tähelepaneku üle naerda. „Just nii. Lähme, õhtusöök ootab meid.”

Ta tüüris naise avatud uksest sisse ja ootavasse lifti. Nad sõitsid üles ja astusid Devoni korteri esikusse. Mehe rõõmuks laabus kõik plaanipäraselt.

Valgustus oli hämar ja romantiline. Taustal mängis vaikne džässmuusika ja akna juurde oli kaetud linnavaatega laud kahele.

„Oi, Devon, see on täiuslik!”

Naine viskus taas mehe embusse ja pigistas teda jõuliselt. Devonil hakkas rinnus iga kord imelik, kui naine teda kallistas.